

A kis karácsonyfa

Karácsony előestéje volt. Tomi az ágyán hasalt, és egy képregényt olvasott, amikor egyszer csak robajt hallott, ezt pedig igen hangos jajkiáltás követte.

- Gyere gyorsan, Tomi!- kiáltott fel neki az apukája a lépcső aljáról. - A segítségedre van szükségem!

De hát mi a szöszzt művel Apu? Tomi leugrott az ágyáról, és leviharzott a lépcsőn, hogy megnézze... Odalent, az ajtónyílásba ékelődve ott állt egy óriási karácsonyfa, és két láb kandikált ki alóla.

- Úgy tűnik, egy kicsit beragadtam - közölte Apa hangja.

- Szólnál Anyának?

Tomi hamarosan Anyával tért vissza.

- Hát, ööö... ez elég... nagy - mondta Anya, és próbált nem kuncogni közben. Tomival együtt megfogták a fa egyik végét. Egy, két, há', HÚZD! Egy pillanatra a fa még jobban beragadt, majd egyszer csak - SUTTY! Becsusszant a nyitott ajtón, és az előszoba padlóján landolt - Apával együtt. ZUTTY!

- Na, mit szóltok?- kérdezte Apa, és a hatalmas fát nekitámasztotta a falnak. - Hát nem pompás?

- Óriási!- nevetett Tomi. - Hol fogjuk felállítani?

- Ott, ahová mindig is tenni szoktuk a karácsonyfát - felelte Apa. - A konyhában, természetesen.

- Ó! - mondta Tomi, és arca zavart tükrözött. - De mi lesz a kicsi karácsonyfával a padlón? Máskor mindig azt állítjuk a konyhába.

- Többé már nem. Idén IGAZI karácsonyfánk lesz - felelte Apa. - Érzed, milyen csodálatos ez a friss fenyőillat?

- Itt az ideje, hogy megszabaduljunk attól a kócos kis fától- csatlakozott Anya is. - Már tavaly is hiányzott néhány ága.

Tominak megnyúlt a képe.

- De én nem akarok nagy fát! - tiltakozott. - A régi kis fánkat akarom! Mindig azt díszítjük fel karácsonykor!

- Ne haragudj, Tomi- mondta Apa, és látszott, hogy kényelmetlenül érzi magát. - Kitettem a hátsó ajtó elé. Lehet, hogy mostanra már a kukásautó hátuljában van.

Tomi a hátsó ajtóhoz szaladt, a szíve hevesen dobogott. Nem bírta elviselni a gondolatot, hogy a kis fa egy bűdös, rothadó étellel teli kukásautóban csücsül.

Szerencsére a viharvert régi doboz, benne a karácsonyfával, még mindig ott volt, bár elég szomorú látványt nyújtott.

- Nem tarthatnánk meg? - kérlelte Tomi a szüleit. - Kérlek! Betehetnénk az én szobámba - javasolta.

Anya elmosolyodott.

- Na, jól van... - nevette el magát.

Tomi felcipelte a dobozt az emeletre, a szobájába. Munkához látott, hogy összerakja a régi karácsonyfát. Borzasztó sokáig tartott, különösen, hogy olyan sok darabja hiányzott.

Ám amikor kész lett, a kis fa nem is nézett ki olyan rosszul. Nem volt meg persze az összes ága, de ha az ember megfordította, nem is látszott - legalábbis előlnézetből.

- Most már csak díszekre van szükségünk - mondta Tomi a kis fának. - És akkor csodálatosan festesz majd!

- Kaphatok néhány díszet a karácsonyfámra? - kérdezte az ebédnél.

- Hát persze - felelte Apa. - Meglátjuk, mi marad, miután feldíszítettük a nagy fát. Ma délután hozzá is foghatunk.

- Szuper! - kiáltotta Tomi.

Most, hogy a kis fa immár biztonságban volt a szobájában, nagyon izgatott volt amiatt, hogy akkora fájuk van, amely majdnem felér a plafonig. Apa és Tomi leszedték az asztalt, Anya pedig eközben elővette a karácsonyfadíszeket a szekrényből.

- Remélem, elég lesz mindkét fára - mondta Anya, amikor a dobozba kukkantott. - A régi fánk sokkal kisebb volt.

De Tomi nem figyelt oda. Már a dobozban kotorászott a csillogó díszek között, és a kedvenceit kereste.

- Ezek a hosszú üvegjégcsapok fantasztikusan fognak kinézni a nagy fán! - rikkantotta, és meglóbálta őket a fényben.

Már majdnem vacsoraidő volt, mire végre készen lettek a díszítéssel. Tomi és a szülei hátrébb léptek, hogy megcsodálják a művüket.

- Csodálatos! - mondta Apa.

- Gyönyörű! - mondta Anya.

- Szuper! - mondta Tomi. - Elvihetem a maradék díszeket? - kapta fel a dobozt, és már indult is volna az emeletre.

- Ó! - kiáltott csalódottan, - De hiszen ez üres!

- Ne haragudj, Tomi - szabadkozott Apa. - Úgy látszik, az összes díszet felhasználtuk a nagy fára. De még épp elég időnk maradt, hogy vegyünk néhányat, mielőtt a boltok bezárnak.

Ebben a pillanatban autóduda harsant odakint az úton.

- Ez biztosan Nagyi és Nagypapa - váltott okosan témát Anya. - Nem néznéd meg, Tomi?

Tomi nagyon szerette, amikor a nagyszülei meglátogatták őket. Mindig teli voltak jobbnál jobb ötletekkel, hogy mit játszanak - és SOHA nem zsémbelődtek.

- Nagyi! Nagypapa! - kiabált Tomi a piros autónak integetve. - Gyertek, nézzétek meg az óriási karácsonyfánkat! Fantasztikus!

Nagyi és Nagypapa benyomakodtak az első ajtón, a két karjuk tele volt színes papírba csomagolt karácsonyi ajándékokkal.

- A fa megint a konyhában van? - kérdezte Nagyi - csak hadd tegyem alá ezeket az ajándékokat, Tomi, aztán majd jól megnézem!

Nagyi a saját csomagjait a fa alatt tornyosuló ajándékhalom tetejére tette, majd felállt.

- Egek! - kuncogott, és feltette a szemüvegét, hogy jobban szemügyre vehesse a hatalmas fenyőt. - Ez aztán tényleg óriási! És mi lett azzal az édes, kicsi fával, ami itt szokott állni?

- fordult Tomihoz.

Tomi annyira izgatott volt a nagyszülei érkezése miatt, hogy egészen megfeledkezett a kis fáról.

- Jajj! - kiáltotta. - Az odafent van a szobámban. Ma délután akartam feldíszíteni, de nem maradt elég dísz mind a két fára... és most már a boltok is mind bezártak.

Tomira arca elfelhősödött. Hogyan feledkezhetett meg a kis fáról? Így most nem lesz feldíszítve karácsonyra!

- Ne aggódj - szólt Nagypapa, és átkarolta Tomi vállát. Véletlenül tudom, hogyan kell remek karácsonyfadíszeket készíteni, amihez nem is kell szinte semmi, csak alumíniumfólia, ragasztó és némi csillámpor.

- Te vagy a legjobb nagypapa! - válaszolta Tomi boldogan és igen megkönnyebbülten.

Aznap este Tomi és a Nagypapa leültek a konyhaasztalhoz. Nagypapa alufólia darabokat gyúrt golyókká, Tomi pedig bekente őket ragasztóval, és csillámport szórt rajuk.

- Nagyszerűen festenek majd a kis fán - mondta elismerően nagyira, - és milyen szépen csillognak! Kinéztél már az ablakon, Tomi?

Tomi széthúzta a függönyöket, és elmosolyodott.

- Nézd, Nagypapa! - kiáltott föl. - Esik a hó!

Nagy hópelyhek hullottak sűrűn és gyorsan az esti égboltról, és fehér takaróval vonták be a földet.

- Ejha! - füttyentett Nagypapa. - Úgy tűnik, idén fehér karácsonyunk lesz. Éjjel fagyni is fog, ha nem tévedek. Szegény kismadarak!

- Hogy érted azt, hogy szegény kismadarak? - kérdezte Tomi. - Ők nem szeretik a havat? Én imádom!

- Nem is annyira a hóról van szó - magyarázta Nagypapa. - Inkább arról, hogy a föld és a víz megfagy. Ilyenkor nagyon kevés élelmet és vizet találnak. Tudod, ilyenkor nehéz idők köszöntenek a madarakra.

- Ó! - mondta Tomi, és látszott, hogy nyugtalankodik. - Erre még soha nem gondoltam. Mi nem adhatnánk nekik valamit enni és inni?

- Dehogynem! - felelte Nagypapa. - Erre valók a madáretetők odakint a kertekben. Az emberek minden reggel friss eledelt és vizet tesznek ki bennük.

- Nekünk nincs madáretetők - mondta Tomi, majd hirtelen felkiáltott. - Tudom már! Használjuk fel a kis fát erre! Díszítsük fel madáreledel - darabkákkal, és tegyük ki a kertbe! Lehetne ez a mi karácsonyi ajándékunk a kismadaraknak!

- Micsoda remek ötlet, Tomi! - dicsérte meg Nagypapa. - Jobb, ha azonnal el is kezdjük, ha reggelre el akarjuk készíteni.

Amikor Anya, Apa és Nagyira meghallották Tomi tervét, mind egyetértettek abban, hogy pompás ötlet.

- Készítetek hálóból zsákocskákat, amiket fel lehet akasztani az ágakra - ajánlotta Nagyira. - Ti pedig megtölthetitek magvakkal és kókuszdarabkákkal.

- És mit szólnak ezekhez a szalonnabőr darabokhoz és némi zsírhoz? - javasolta Anya. - A madarak nagyon szeretik, mint ahogy a sajtot is.

Tominak hamarosan egész sereg finomság volt a keze ügyében, amelyeket felakaszthatott a különleges kis fára.

- Ne felejtse el a csillogó fóliadíszeket sem! - emlékeztette Nagypapa. - Úgy lesz csak igazán ünnepélyes!

Nagyi segített Tominak ezüstpapírt vonni a viharvert, régi cserép köré, az elejére pedig egy nagy masnit kötöttek. Ezután az egész család feldíszítette a fát a magvakkal töltött zsákocskákkal, a fólia- labdákkal, a szalonnahéjjal és a többi finomsággal.

- Szerintem már semmi másnak sem maradt hely - nevetett Tomi, amint felakasztotta az utolsó magos zsákot a fára.

Tomi és a nagyszülők a hálószoabaablakból nézték, ahogy Apa óvatosan kivitte a kis fát a kertbe, és a fehér hóval borított pázsit közepére állította.

- Mindenki más azt hihetné, hogy egy kócos, öreg fa - ásította Tomi, amint bemászott az ágyába -, de szerintem pompásan néz ki. Remélem, hogy a madaraknak is tetszeni fog.

- Meghiszem azt - súgta Nagyi, és lehajolt, hogy megölelje Tomit. Ő azonban már nem hallotta. Mély álomba merült.

Reggel karácsony napjára virradtak.

- Juhééé! - süvöltötte Tomi, kiugrott az ágyából, és a lépcsőket kettésével véve leviharzott a földszintre. - Boldog karácsonyt mindenkinek! Járt itt a Jézuska?

- Hát persze! - nevettek a szülei. Az ajándékaid a karácsonyfa alatt vannak.

A karácsonyfa említésére Tominak hirtelen eszébe jutott az ajándék, amit a madaraknak adott. Az ablakhoz szaladt, és kinézett a kertbe.

- Hurrá! - kiabálta, és kinyitotta az ablakot. - Gyertek, nézzétek!

A pázsit közepén ott állt a kis karácsonyfa. Ma senki sem nevezte volna kócosnak. Fagyos ágacskái tündököltek a reggeli fényben. Karácsonyfaaként soha nem tűnt ilyen szépségesnek - sem ilyen zsúfoltnak! Csitivelő madarak vették körül, akik mind az ennivalóért civakodtak.

- Úgy látom, tetszik nekik a karácsonyi ajándékuk - nevetett Nagypapa. - Az egész eleség elfogy, még mielőtt beesteledik. Újra fel kell majd díszíteni az ágakat!

- Bizony! - helyeselt Tomi. De nem csak karácsonyra. A madarakat mindennap meg kell etetni, amíg be nem köszönt a melegebb idő. Ez pedig azt jelenti, hogy meg KELL tartanunk a kis fát. Fantasztikus!